

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

om rugbrødet skal være billigt, ved at hvedebrødsprisen er høj. Det er jo ikke det, det drejer sig om, ærede medlem, det er kun en lille del af det hele. Foruden den nedsættelse af rugbrødsprisen, som foranlediges ved, at hvedeafgiften er høj, skal staten betale et tilskud på 50 mill. kr. eller måske mere. Nu vil det ærede medlem gøre det til, at det hele er et spørgsmål om, om man skal have dyrt hvedemel eller billigt rugbrød, men det, det drejer sig om, er, om vi i det hele taget skal have billigt brød her i landet.

Det næste, det ærede medlem nu vil løbe fra, er bemærkningen om, at dette brød i stor udstrækning blev brugt til opfodring. Hvad bygger det ærede medlem det på? Nu gør han forsøg på at slippe udenom det ved nogle petitessebemærkninger om, at det er forbudt at bruge gammelt brød, og det ærede medlem gør det til et hovedpunkt. Men det er slet ikke det, det drejer sig om. Bliv nu hellere ved det, det drejer sig om! Vil det ærede medlem vedstå, hvad han sagde i sin første tale, at der foregår her i landet et betydeligt misbrug ved opfodring af rug, rugmel og brød, eller vil det ærede medlem stå op og sige, at han efter de oplysninger, den højtærede landbrugsminister har givet, erkender, at det er forkert? Det ærede medlem bør, før denne diskussion slutter, stå op her og give tilslutning til, at når denne lov er vedtaget, skal den overholdes. Denne leflen for stemningen i befolkningen, dette med, at enhver kan se, at det ikke kan overholdes, og at det gør ikke så meget, at man misbruger loven, skulle det ærede medlem holde sig fra.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Må jeg først sige til den ærede ordfører, der talte om retsforbundets uansvarlighed, at det er der jo noget rigtigt i. (Hør, Hør!). Ja, det er rigtigt, vi har ikke ansvaret for den dårlige lovgivning, som de andre laver, det er det rigtige i det, og i den forbindelse er vi glade over at være uansvarlige. Vi har anvist en bedre lovgivning, men det har vi ikke kunnet få andre med til. Det kan vi ikke gøre for. Men dette, at det skulle være uansvarligt at gå mod en dårlig lov, synes jeg i og for sig er noget underligt noget.

Nu har både ordføreren og det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) med stor styrke hævdet, at man får ikke hele beløbet til nedsættelse af rugbrødsprisen

fra hvedemelsafgiften, og det er selvfølgelig rigtigt, før vi får overhovedet ikke en skilling, så længe kornloven ikke er vedtaget, og vi får måske overhovedet ikke noget. Det er een side af sagen. Men jeg har udtrykkelig gjort opmærksom på, at jeg var mod den tanke, at man skulle udskrive skatter til at betale brødet med i stedet for at betale brødet, når man køber det. Jeg har udtrykkelig gjort opmærksom på, at dette, at man betaler brødet, når man køber det, er naturligt, og at det at betale brødet, når man betaler skatterne, er meningsløst.

Så siger det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), at dette med, at brødet bliver opfodret eller er blevet opfodret, skylder jeg bevis for. Jeg har hertil for det første sagt, at den samme påstand er fremsat af den højtærede landbrugsminister, og enhver kan se, at der er økonomisk fordel ved det. Og jeg ved, at det finder sted. Jeg ved, at det finder sted. Det er der ingen tvivl om. Jeg har så sent som i dag fået oplysninger om det. Så kan man sige, at jeg skal begynde at lege politi. Nej, det skal jeg ikke, men jeg advarer mod at lave en lovgivning af den karakter.

Det, jeg har vendt mig imod, og hvorom jeg har sagt, at man gør alle landets borgere til lovbrudere, er bestemmelsen i § 2. Den er helt urimelig, det indrømmer jo også selv ministeren. Det er urimeligt at lave en bestemmelse som denne:

„Det er forbudt at anvende groft og halvsigtet rugbrød, hvortil der er ydet statstilskud, som foder for dyr.“

Denne bestemmelse kan ikke overholdes.

(Kort bemærkning).

Jørgen Jørgensen (Lejre): Nu er vi nået til det punkt, som vi ofte når til i debatter med retsforbundet. Man fremsætter nogle almindelige talemåder om, at man ved dette og dette. Det ærede medlem ved bestemt, at der foreligger tilfælde, hvor brødet opfodres, men det ærede medlem har ikke i sinde at sige det, han er sådan en pæn mand, han skal ikke angive nogen. Han skal bare antyde, at der sker misbrug, og han skal heller ikke tage afstand fra det og sige, at det må han fraråde, nej, han synes nærmest, det er en selvfølge, at når man gennemfører en lov af den karakter, så misbruger befolkningen den. Det ærede medlem har placeret sig et sted i den offentlige debat, som egentlig gør, at vi skulle afholde os fra at diskutere problemerne med ham.